

Розділ 1

1989

З лісом було щось не так. Інших слів Келсі дібрати не могла. Щось просто було негаразд. Вона вглядалась у напрямку, в якому зник Тревор, вагаючись, податися їй за ним услід чи лишитись біля крихітного червоного намету й зачекати, доки він сходить у туалет.

Якби вона зізналась, що злякалася, його б це насмішило. Тому Келсі заборпалася у своєму наплічнику, шукаючи рулон туалетного паперу, який прихопила у вбиральні на автозаправці «Коноко» за тридцять миль звідси. Він лежав, обплутаний шнурами «Вокмена», над касетами, які Тревор записав для неї ще в Бостонському коледжі.

Тревор був худорлявим та довготелесим студентом факультету журналістики з кучмою чорного волосся, яке постійно спадало на очі. Вони зустрілися на вечірці поза кампусом, і їх поєднало захоплення прог-роком та настільними іграми. Першого ж спільного вечора у нього в гуртожитку вони слухали «Tubular Bells»*, грали в «Стратего» й пили дешеве вино. Вона вже тоді була певна, що закохалася, проте вирішила зачекати два місяці, перш ніж зізнатися.

Її батьки його ненавиділи. Батька, директора банку, тіпало від самих лише слів «студент факультету журналістики», а мати й досі не відійшла від свого першого студентського шлюбу. Вони сприймали Тревора лише як чергову інтрижку. Десь як партнера Келсі по шкільному випускному, не більше.

* «Tubular Bells» – рок-альбом (1973 р.) англійського музиканта Майка Олдфілда. – Тут і далі *посторінкові примітки перекладача.*

Ця книга – художня вигадка.

Імена, персонажі, місця, події у ній або є плодом творчої уяви автора, або постають як вигадані.

Будь-який збіг із реальними людьми, живими чи померлими, або ж реальними подіями випадковий.

Батьки Тревора були розлучені й мешкали за кордоном. Він обмежив спілкування з ними, як і Келсі зі своїми згодом. Коли під час літніх канікул він запропонував помандрувати країною пішки, вона без вагань погодилася. Аби стати ще більш незалежною від батьків, вона повідомила їм лише, що на канікули додому не повертатиметься. Голосові повідомлення, які вони надсилали їй на гуртожитський номер телефону, ігнорувалися. До біса.

Це було два тижні й тисячу миль тому. А тепер Келсі вглядалася в темно-синій ліс і думала, що краще було би повернутись додому і спробувати вмовити батьків прийняти Тревора. Мандрівка видалась нівроку, переважно. Та іноді Треворів темперамент давався взнаки: вона все боялася зробити щось таке, від чого він знову закотив би очі й почав скаржитися, мовляв, наскільки ж їй бракує найпростіших похідних навичок.

– Треве? – вигукнула Келсі, рушивши вниз стежиною, на якій бачила його востаннє.

Тиша.

– Сонце, ти прихопив туалетку? Я взяла тобі рулончик...

Вона пройшла з десятків ярдів, озирнулася впевнитись, що намет усе ще в полі зору, і поволі рушила далі.

Ліс занурювався з дня в ніч. Тріскотіли цвіркуни, і якась велетенська темна птаха – сова? – пролетіла над головою, прямуючи додому чи кудись-інде.

Її ще досі трусило після їхнього походу в Аппалачі: тоді вона побачила у присмерковому небі велику зграю чорних пташок і вказала на них Треворові. Їх була сила-силенна. Задерши голову, вона з острахом стежила, як чорні цятки рояться і зникають за деревами.

– Крихітко, то кажани, – пояснив він.

– Кажани?

– Так. Тут, певно, поруч велика печера.

– Круто, – відповіла вона, намагаючись звучати якомога переконливіше. Тієї ночі дівчина взагалі не спала. Від кожного поруху тіні на стіні намету по спині пробігав холодок.

Але то були дитячі забавки порівняно з тим, що вона відчувала зараз.

Келсі дісталася місця, де мав бути хлопець. Колоди сходились там літерою V, формуючи природний бар'єр, де навіть вона почувалася дещо затишніше.

Але Тревора там не було.

Може, він повернувся іншим шляхом?

Вона саме розверталася глянути, аж раптом помітила вицвілу шкіру хлопцевого похідного черевика. Дівчина опустила навколішки й підняла його.

Черевик стирчав під коренем, ніби застряг і зіскочив з ноги. От тільки самого Тревора поруч не було. Його не було ніде.

– Треве? – приглушено погукала вона. Була надто налякана, щоб підвищувати голос.

Дерева все темнішали, сутінки згасали. Келсі вирішила повернутися до намету, силкуючись уявити, ніби Тревор, усміхнений, уже чекає там. Вона взяла черевика й попрямувала до їхнього табору.

На якусь мить Келсі запанікувала, бо не одразу побачила намет, та що більше наближалася, то виразніше червона тканина проступала крізь сутінки. Але її хлопця досі ані сліду.

– Сонце? – гукнула вона.

Якось він навмисно її налякав, за що тієї ночі лишився без сексу. Дівчина була певна, що урок він засвоїв, проте зараз щиро сподівалася, що це черговий жарт.

Келсі поклала черевик перед наметом і засумнівалася: лізти всередину чи почекати тут і розпалити багаття.

І вирішила розпалити багаття.

Щойно вона присіла біля маленького кола з каменів, щоб підпалити сухе листя, помітила пеньок, якого раніше не було. По поясу заввишки й чорний, як сама ніч, він стояв поміж двох ялиць, там, де, вона готова була заприсягтися, ще мить тому було порожньо.

Їй перехопило дух, вона поспіхом глянула ліворуч, а потім праворуч, аби впевнитись, що їй не привиділось. Коли знову повернулася у бік пенька, його вже не було.

Ліс рухався.
І раптовим різючим рухом на неї, здавалось, із темряви вискочила тінь.

Уже за мить Келсі лежала на спині, неспроможна продихнути від непідйомної ваги. Щось стояло у неї на грудях.

Пальцями вона відчувала товсту, грубу шерсть, як на материних пензлях. Пахло міддю і протухлістю.

У неї перед обличчям майнули кігті, та вона не зрозуміла, що відбувається, доки за кілька секунд не відчула, як по холодній шкірі живота стікає її тепла кров.

Тревор розповідав, що в цих лісах водяться ведмеді та пуми. Келсі гадки не мала, що на неї напало. Але, заціпеніло лежачи й стікаючи кров'ю, одне вона знала напевно – що ніколи не чула про тварину, яка ранить тебе, а потім просто сидить поруч, споглядаючи, як тебе покидає життя.

Розділ 2

ЛЬОДОГЕНЕРАТОР

*Науковець не має права ні на бажання,
ні на прихильності – лише на кам'яне серце.*

Чарльз Дарвін

Червоно-блакитна поліційна сирена кидає кольорові відблиски на хромовані літери напису «Льодогенератор». Я стою біля торгових автоматів мотелю з пластиковим відерцем у руці, загубившись у думках. Звідки до автомату надходить вода? З якогось місцевого струмка? Її фільтрують? Заливають у внутрішній резервуар, де вона потім перетворюється на кубики льоду?

Нещодавно я прочитав статтю, де йшлося про нову бактерію з глибин крижаних печер. Їй вдалось еволюціонувати від фотосинтезу до хемосинтезу – щоб вижити, вона буквально поїдає каміння. Ця бактерія може також харчуватися вугіллям, яке використовують, наприклад, для фільтрів при виготовленні м'якого морозива.

Донині не доведено, що вона шкідливо впливає на людський організм... і я міркую: може, вона могла б прислужитися для розчинення мінеральних накопичень каменів у нирках? Стільки запитань...

Стільки запитань... Коли поруч зі мною зупиняється авто, я насилу зауважую скрегіт шин. Розвертаюся й бачу броньований фургон, а навколо на стоянці – ще з півдесятка патрульних авто. За кожним поприсідали по двоє люди шерифа: хто дістав пістолет із кобури, хто притиснув дробовик до плеча. Вся зброя і всі погляди спрямовані в бік номерів на протилежному від мене боці стоянки.

– Присядьте, – прошепотів хтось різко.

Чоловік у чорних штанах та з краваткою, прикритою куленепробивним жилетом, ховається за дверима з водійського боку «Форда Бронко», припаркованого біля мене. Я помічаю поліцейний значок, та пістолет досі в кобурі.

Він махає, щоб я сховався.

– Поверніться до свого номера.

Все відбувається немов у сповільненій зйомці, от тільки поворухнутись я не можу. Лише присідаю і визираю з-над заднього бампера його фургона.

Четверо в чорному тактичному екіпуванні з металевими масками вистрибують із фургона й біжать до ряду номерів на іншому боці стоянки. У одного в руках товстий металевий циліндр. Він таранить ним замок, і двері з гуркотом відчиняються. Стволи спрямовані всередину, двоє вриваються до номера, доки решта їх прикривають.

Западає напружена тиша.

– Чисто! – кричить хтось ізсередини.

Один із екіпованих виходить і, киваючи головою, подає рукою якийсь сигнал.

За ним виходять інші троє, впускаючи трьох людей шерифа, а слідом – високу жінку в піджаку та ковбойському капелюсі. В неї засмагла, мов дерматин, шкіра і зморшки в куточках рота й очей, які мені видно навіть з протилежного боку стоянки.

Зазираючи в мотельний номер, вона виходить на стоянку й уважно оглядає припарковані автомобілі. Вказує на якийсь пальцем, і один з людей шерифа передає по радіо номерний знак. Доки його голос лунає стоянкою, всі мовчать.

Чоловік, який наказував мені заховатися, розслабляється і встає біля дверей авто. Він помічає мене в боковому дзеркалі й розвертається.

– Я ж вам сказав: повертайтеся до свого номера!

– Я... не можу, – я дивлюся на поліціантів, що скупчились навколо дверей. – Не думаю, що мені дозволять.

Йому знадобився певний час, аби зрозуміти. Самому мені досі несила втямити, що діється.

– Трясця, – він примружує очі. – Ви доктор Крей?

– Так... Тео Крей. Що відбувається?

Його рука торкається стегна, на якому висить пістолет. Він його не дістає, але долоня лишається на руков'ї.

Голос чоловіка тихий і виважений.

– Докторе Крей, задля вашої ж безпеки, прошу вас повільно поставити відро з льодом і підняти руки догори, щоб я їх бачив.

Я не думаю. Лише виконую його накази.

– А тепер станьте навколішки.

На мені шорти, і гравій впивається в коліна, але я надто заціпенів, щоб відчувати біль.

Він підходить до мене, не відводячи руки від пістолета на пояс.

– Я стану за вами, аби впевнитися, що ви неозброєні.

І зникає з поля мого зору. Я встигаю помітити, як його вільна рука опускається до іншого стегна.

– Дозвольте надіти на вас наручники – задля моєї безпеки.

– Гарзд.

У нього пістолет. Не певен, що маю право відмовитись. Я надто наляканий, аби спитати, нащо на мене взагалі надіти наручники.

Після того як холодні металеві кільця швидким, проте обережним рухом застібаються на моїх зап'ястях, він питає:

– Ви не заперечуватимете, якщо я підніму вашу сорочку?

– Звісно, – кволо промовляю я.

Я відчуваю спітнілою спиною холодне монтанське повітря.

– Тепер я перевірю ваші кишені.

– Гарзд.

Він кладе руку мені на плече і, притискаючи мене до землі, перевіряє обидві мої кишені.

– Що там?